Skräckfilmskvällar på ungdomsgården

I bamba fanns stränga vakter som bestämde när klasserna fick gå in. Det var en stressig miljö. Jag ville inte heller dricka mjölk ur en kall plåtmugg. Istället gick jag hem för att äta. Jag blev starkt bunden till mamma och pappa. Mamma stod i fönstret och vi vinkade till varandra när jag gick hemifrån baklänges.

Jag började gå på ungdomsgården först i åttan eller nian. På onsdagarna var det skräckfilm i samlingssalen intill biblioteket, pojkarna skrämdes under filmerna. Vi var några stycken som hade sällskap när filmen var slut. De andra bodde längre bort. Vi promenerade tillsammans förbi ett hus som låg nära torget och kallades Gula faran. Där, hade vi hört, fanns det pojkar som slogs med kättingar. Längre bort fanns en gångväg ner från Markmyntsgatan fram till mitt hus. I slutet av samma gångväg låg fröken Romanus lekskola inrymt i ett äldre hus som tidigare varit ett av de äldre högsbotorpen. På kvällen doldes lekskolan delvis av en stor mörk och spöklik trädgård med ett grönt staket omkring. Mamma visste när filmen slutade så hon lutade sig ut genom fönstret så långt hon kunde för att jag skulle kunna se henne på avstånd från den större gatan. När jag såg henne luta sig ut genom fönstret vågade jag springa snabbt hem till min port.